

Pozabljena molitev.

Meka mati je imela edinega sina. Bil je komaj dvanajst let star, sicer dobrega in usmiljenega srca, samo malo lahkomišljen, ali, kakor pravimo, vihrav. Vsak hip je bil drugih misli. Zbolela pa je mati ter legla na smrtno postelj. Srce se ji je krčilo, ko je spoznala, da ji je umreti in da bode zapustila sina brez skrbnega varstva — zapuščenega na tem božjem svetu. Britko je plakal sinček, ko mu je umirajoča mati dajala zadnji blagoslov in ko se je zadnjikrat poslavljal od njega. Dolgo je premišljevala, kaj naj bi mu še slednjič položila v spomin in srce, da bi ga vodilo v njegovem življenju. In kar se ji je zdelo najbolje, kar je spoznala za najpotrebnejše, rekla mu je solznih oči: „Iz vseh viharjev življenja, ljubi sin, reši vsaj eno! Ne pozabi molitve!“ Kmalu nato je mirno v Gospodu zaspala — skrbna mati.

In sin je prišel med ptuje ljudi, šel se je učiti rokodelstva — in dobro mu je bilo. — Njegova ljubeznjivost in prijaznost mu je pridobila marsikatero prijateljsko srce. Ravno to pa je bilo njemu v nesrečo. Njegova vesela družba, ki se mu je hinavsko laskala, ga je izpeljala na napačna pota. Mnogokaj se je naučil, med drugim tudi marsikaj grdega in pregrešnega, kar ga je stalo ves prisluženi in prihranjeni denar. Zašel je v bedo in stisko. Moral je potovati in potovati po svetu, marsikje celo bežati, da ga ni dosegla roka pravice. Nikjer pa ni našel več miru.

Preteklo je deset, dvajset, trideset let. Postal je že ves siv in vel. Njegovo telo je oslabilo in zapuščale so ga moči. Zbudi se v njem želja po tihem kotičku, kjer bi se mogel odpočiti zadnje dni svojega življenja. Pa se spomni na svoj rojstveni kraj. Edino tukaj si upa še najti kakih znancev, ki bi ga podpirali na stara leta, ki bi mu sladili zadnje ure razburkanega življenja. Ubere tedaj pot proti domu. Čimbolj pa se bliža domačiji, tem tesneje mu je pri srcu, vsaj tako se mu je dozdevalo.

Neke nedelje v rano jutro je bilo, ko se je bližal domači vasi. Pred njim je veličastno vzhajalo zlato solnce ter obsevalo njemu znane livade, njive in gozde ter njegovo rojstno vasico. Ravnokar so zapeli zvonovi v župni cerkvi, ter prijazno vabili k službi božji, ki se je imela sedaj pričeti. Po potih so šli urnih korakov praznično oblečeni ljudje v božji hram, počastit Najvišjega, ker danes je njegov dan. Naš popotnik obstoji. Upre se na svojo beraško palico. Bilo mu je tako britko, tako tužno pri srcu, da mu je postajalo vroče in mrzlo čelo. Pred saboj zagleda domačo hišo in poleg nje prijazni vrtiček.

Takoj spozna stare lipe sredi trga, pod katerimi se je tolikrat igral kot otrok. Gleda, kako hité ljudje po kamenitih stopnicah v cerkev, v katero je tudi on nekdam rad zahajal. Rad bi molil tudi zdaj, pa ne more, rad bi plakal, pa oči so suhe in prazne, kakor njegovo srce.

Poleg cerkvice zazrè pokopališče, kjer je našla njegova mamica večni mir in pokoj. Vedno težje sope, — zazdi se mu, kakor bi ga klicala mati iz tihega groba: „Kje si pozabil svojo molitev?“ In berač jame plakati. Obraz zakrije z rokami. Kaj je bil nekdanj, kaj je sedaj — ta misel mu žalosti dušo, in srce mu hoče počiti. Ves se trese, mrzel pot mu stopi na čelo. Skoraj nezavesten zakliče: „Oj, že pred tridesetimi leti sem izgubil svojo molitev.“ Oči obrne proti nebu, kar že tako dolgo ni več storil. Kakor bi ga mogel kdo gori čuti? In glej, čul ga je nekdo, zato mu postane srce zopet mirno in mehko. Zlahka sklene roke ter poklekne v mehko travo. Ko pa je naznanil zvon iz vaške cerkve, da se vrši tam najimunitnejši del sv. maše — povzdígovanje, izvijejo se mu iz globočine duše besede: „Moj Gospod in moj Bog!“

Ko so se pa vračali ljudje od svetega opravila domov, našli so na holmcu ubogega prosjaka na smrt bolnega. Dvignili so ga ter nesli v vas, kjer je čez teden dni spravljen z Bogom mirno zaspal. „Moj Gospod in moj Bog!“ bile so njegove zadnje besede.

Potreba.

Stara ženica, vdova nekega poljedelca, je zaklala o sv. Katarini dve svinji. Bila je tako umna gospodinja, da ji ni bilo treba možaka, ki bi ji razsekal svinji in spravlil slanino; vse je storila sama. Razrezala je slanino na plošče, pa jo dela v dim sušit. To je videla mala vnukinja in jo vprašala: „Čemu spravljate slanino, babica?“

„Draga moja“, odgovori starica, „spravila sem slanino za potrebo. Kadar pride potreba, bo slanina dobra.“

Minulo je mesec dni, ko pride v vdovino hišo berač. Vdove ni bilo doma, odšla je na polje; ostala je doma samo vnukinja.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pozdravi prosjak.

„Na veke! Amen.“ odgovori deklica.

„Kje je babica?“ vpraša prosjak.

„Na polju“, odvrne deklica.

„Daj mi košček kruha, ljubo dete! Potreba je v moji hiši“, poprosi berač.

„Potreba? Hočem ti nekaj družega dati. Vzemi tole slanino! Babica jo je spravila za — potrebo.“

Prosjak hvaležen vzame slanino in odide. Ko pa pride starka domov in vse zvè, ji je hotelo počiti srce. Odslej ni več puščala vnukinje same doma, ampak jo je vselej vzela s seboj. Za hišo pa si je kupila ključ in jo zaklepala.

France Brzin.

